

βαρῶν Λέων Λεώνης, ἀναχωρῶν εἰς τὸ Τριέστι μὲ μίαν κυρίαν; τὸν ἐρωτῶ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀποκρίνεται.

Ἔβλα φρικτὴν βλασφημίαν πάλιν δὲ πρὸς τὸν γονδολερέτην ἀποταθείς.

— Αἰ! καὶ ποῖος λοιπόν, τὸν εἶπα, ἦτο ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐφέραμεν εἰς τὸ Λίδον χθὲς βράδυ;

— Καθὼς καλὰ γνωρίζει ἡ ἐξοχώτης σας, ἀπεκρίθη, ἦταν ὁ μικρῆσιος Λωρένσος ὁ . . .

ΤΕΛΟΣ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΒ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Βισκορνὲ μετεμλήθη ἀπὸ καρδίας, διότι ἀνemieχθη εἰς τὰ πολιτικά.

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα τὰ δύο κόμματα ἐνήργουν ὅπως ἀντιθέτως.

Οἱ Βουργονδιανοὶ, νομίζοντες ὅτι οὐδεὶς ἐγίνωσκε τὸ μυστικὸν τῶν καὶ προβλέποντες ὅτι τὴν ἐπομένην ἀφύκτως θὰ ἐξετυλίσκετο εἰς Παρισίους τὸ φοβερὸν δρᾶμα, ὅπερ αὐτοὶ αὐτοὶ παρεσκεύασαν, ἀπεσύροντο ἐνωρὶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Μόνον δὲ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Μεγάλου Ἁγίου Γεωργίου ἠγρύπνου ὁ Καπελοῦζος καὶ ὁ Βισκορνὲ, συζητοῦντες τὰ κατὰ τὴν αὔριον καὶ τείνοντες τὰ ὄψα καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὅστις ἠκούετο ἐν ταῖς ὁδοῖς. Ἰδίως δ' ἀνησυχεῖ αὐτοὺς ἡ μὴ ἔγκαιρος ἔλευσις τοῦ ἄρχοντος Δὲ Ποᾶ καὶ τῶν ἄλλων· ἀλλ' οὐχ ἦττον ἠλπίζον ἔτι ὅτι θὰ ἔλθωσι μέχρι τῆς πρωίας, πεποιθότες εἰς τὸν λόγον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Τούναντιον δὲ τὸ κόμμα τοῦ Δ' Ἀρμανιακ εἰργάσθη δραστηρίως καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἦσαν κλεισμένοι εἰς τὸ Λουβρον, φρουρούμενοι ἀσφαλῶς· ἀνὰ πάσας δὲ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἐτοποθετήθησαν πολυάριθμοι περίπολοι. Χάρις δὲ εἰς τὴν διορατικότητά τοῦ Ίουβενάλλη, οἱ ἀστυνόμοι τῶν διαφόρων τμημάτων ἔλαβον πάντα τὰ κατάλληλα μέτρα, ἀναμένοντες τὴν στιγμὴν ὅπως ἐπιτεθῶσι κατὰ τῶν Βουργονδιανῶν.

Ὁ δὲ Τανεγὺ Δουσατέλλος διέταξε τὸν στρατὸν νὰ πολιορκήσῃ τὰς οἰκίας τῶν γνωστοτέρων συνωμοτῶν, ἅμα δὲ πρωίας γενομένης, νὰ κατασφάξῃ αὐτοὺς ἀσπλάγχως, τοὺς δ' ἄρχηγούς αὐτῶν νὰ συλλάβῃ καὶ ὀδηγήσῃ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου ἢ τῆς Βαστίλλης, ὅπως μετ' ὀλίγας ἡμέρας δώσωσι λόγον τῶν πράξεων τῶν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων. Καὶ τοῦτο, διότι κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀνεμένετο ἐκ τῆς περιοδείας τοῦ ὁ στρατάρχης καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ παρασκευάσῃ αὐτῷ ὠραιότερον θέαμα ἐπὶ τῇ ἐλεύσει του, εἰ μὴ ἐν ἰκρίωμα, ἐστημένον ἐπὶ τοῦ συνήθους τό-

που καὶ ἐστολισμένον διὰ τῶν κεφαλῶν τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας.

Ἄλλ' ἡ ἀποκάλυψις τοῦ Κλαυδίου Γιαγκίνου ἐπεβεβαιώθη καὶ παρὰ τῆς συζύγου ἀργυραμοιβοῦ τινος, ὀνομαζομένου Μιχαὴλ Λαγιέ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἔμαθε τὸ μυστικὸν τῶν συνωμοτῶν παρὰ τινος ὑπηρετοῦ τοῦ συζύγου τῆς, ἀνήκοντος εἰς τὴν μερίδα τῶν βουργονδιανῶν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄρχων Δαμμάρτινος ἦτο ἐραστής αὐτῆς, ἔσπευσε νὰ διηγηθῇ αὐτῷ τὸ περιστατικὸν τοῦτο, συμβουλευσάσα ἅμα αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ ἐκείνην τὴν νύκτα τὸ ταχύτερον ἐκ Παρισίων.

Ὁ εὐγενὴς ἱππότης, μόλις μαθὼν τὴν εἰδησιν ταύτην, ἔτροξεν εἰς τὸ Λουβρον καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν εἰς τὸν τοποτηρητήν.

Ἐν τούτοις, ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, μετημφισμένος, ὡς εἶπομεν, εἰς καπουκίνον, καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ τριῶν ἄλλων εὐγενῶν βουργονδιανῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Ὀρωρίου.

Οἱ τέσσαρες οὗτοι ἄνδρες, ἀφου προσέδεσαν τοὺς ἵππους τῶν ἐπὶ τινῶν δένδρων, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιστάσεως ἐκ μέρους τοῦ σκοποῦ, καθόσον ἦσαν ἐφωδιασμένοι διὰ διαβητηρίων, καὶ διηυθύνθησαν εἰς τὸν ὀρισθέντα τόπον τῆς συνεντεύξεως, ὅστις ἦτο ἡ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βισκορνὲ πλατεῖα *la Croix-du-Trahoir*.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας.

Ἦτο ἡ συμφωνηθεῖσα ὥρα.

Οἱ βουργονδιανοὶ, εἰς τὸν πρῶτον κρότον τῶν κωδῶνων τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ὀρωρίου, εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν τῶν καὶ νὰ τρέξωσιν οἱ μὲν πρὸς τὸ Λουβρον, οἱ δὲ πρὸς τὰ μέγαρον τοῦ Ἁγίου Παύλου, φονεύοντες τοὺς κοιμωμένους ἔτι ἐχθροὺς τῶν καὶ φωνάζοντες «Ζήτω ἡ Βουργονδία».

Μόλις εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν, οἱ τέσσαρες ὁδοιπόροι μὲς ἐξεπλάγησαν μεγάλως, ἰδόντες τὴν πόλιν περωταγωγημένην καὶ πλήρη ἀνθρώπων περιφερομένων.

— Τί σημαίνει τοῦτο, κύριοι; εἶπεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ. Μήπως ἐπροδόθημεν;

Καὶ οἱ τέσσαρες νέοι ἐσταμάτησαν ἔντρομοι.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἀπομακρυσμένος ἤχος φωνῶν καὶ ἀλλαλαγμῶν.

— Ὁ! ἤρχισεν ἡ σφαγὴ! εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ Λουβρον, καὶ ἐν τούτοις ἡ βοή αὕτη δὲν ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ.

Μόλις δ' ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας, καὶ εἶδε διαβχίνοντα δρομαίως ἐνώπιόν τῶν ἀνθρώπων ἡμίγυμον ἐξελθόντα ἐκ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ὀρωρίου καὶ καταδιωκόμενον κατὰ βῆμα ὑπὸ τεσσάρων ὀπλισμένων στρατιωτῶν.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἔτρεχεν, ὡς ἀστραπὴ· ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν, ταχύτερος αὐτοῦ, τὸν ἐπρόφθασε καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ ἐπλήγωσεν

αὐτὸν ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης. Καὶ ὅμως ἔτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε.

— Τὰ ξίφη σας! ἀνέκραξεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ, ἀγνοῶν εἰσέτι ἂν ὁ καταδιωκόμενος ἦτο φίλος ἢ ἐχθρὸς, ἀλλ' ἀπόφρασιν ἔχων, ἂν μὲν ἦτο ἐχθρὸς, νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ, ἂν δὲ φίλος, νὰ ὑπερασπισθῇ αὐτόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, μὴ δυναμένος πλέον ν' ἀντιστῇ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῶν τεσσάρων νέων, ζητῶν παρ' αὐτῶν βοήθειαν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται κατεδίωκον εἰσέτι αὐτόν, φωνάζοντες:

— Θάνατον εἰς τοὺς βουργονδιανούς! θάνατον! . . .

— Δόξα σοι ὁ Θεός! ἀνέκραξεν ὁ Δὲ Ποᾶ. Τὰ ξίφη σας ἀμέσως! . . . Ζήτω ἡ Βουργονδία! . . .

Ὁ δυστυχὴς καταδιωκόμενος, εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην βοήθειαν, ἤγειρεν εὐγνωμόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἐσταμάτησαν ἐκπληκτοί.

— Τί συμβαίνει, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Δὲ Ποᾶ τὸν ἀγνωστον.

— Ἀλλοίμονον! κύριε, ἐπροδόθημεν. Ὁ τοποτηρητὴς καὶ ὁ ἀρχικαγκελάριος ἀνεκάλυψαν τὰ σχέδιά μας . . . καὶ οἱ στρατιῶται φονεύουσιν ἀνεξαιρέτως ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι φέρουσιν ἐπὶ τοῦ ὤμου ἐρυθρὸν σταυρόν.

— Κατάρξα! ἐφώνησεν ἀγρίως ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ.

Καί, ταχὺς ὡς ἀστραπὴ, ἐβύθισε τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ πλησιεστέρου στρατιώτου.

Ὁ στρατιώτης ἔπεσεν ἀπνους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν.

— Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριοι, δι' ὅλα αὐτά; εἶπεν ὁ ἄρχων Δὲ Ποᾶ. Τί θέλετε νὰ πράξωμεν;

— Νὰ ἐπιστρέψωμεν, εἰ δυνατόν, τὸ ταχύτερον, ἀπήντησεν εἰς ἐκ τῶν νέων, καὶ νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὸν δούκα τὸ ἀτυχὲς ἀποτελέσμα. . . Τί νὰ κάμωμεν πλέον ἐδῶ;

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη. Συμφωνεῖτε καὶ σεῖς, κύριοι;

Οἱ δύο ἄλλοι νέοι ἐκίνησαν τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Πάραυτα δ' ἐπιστρέψαντες, διέβησαν τὴν θύραν τοῦ Ἁγίου Ὀρωρίου, ἐπήδησαν ἐπὶ τῶν ἵππων καὶ ἀνεχώρησαν.

Διαρκούντος τοῦ ἐπεισοδίου τούτου, ὅπερ ἤδη διηγήθημεν, ἡ σφαγὴ ἤρξατο ἀπὸ τὰς ὁδοῦ καὶ τὰς οἰκίας τῶν Παρισίων.

Καταληφθέντες εἰς τὸν ὕπνον τῶν, οἱ Βουργονδιανοὶ ἐπέπρωτο νὰ ὑποκύψωσιν εἰς τὴν λύσσαν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἀνερχομένων ἐξ ἐφόδου τὰς ὑποδεικνυόμενας αὐτοῖς οἰκίας καὶ κατασφάζοντων τοὺς ἐν αὐταῖς οἰκοῦντας. Νέοι καὶ γέροντες, γυναῖκες καὶ παιδία διῆλθον ὑπὸ τὴν μάχαιραν αὐτῶν, ἐνῶ εἰς τὰς ὁδοὺς ἔβριθε τὸ πλῆθος, κραυγάζον ἀπαισιῶς ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν ἐκ τῶν παραθύρων πιπτόντων καὶ συσσωρευομένων πτωμάτων.

Ὁ ἱερεὺς Ρενιώ, καταληφθεὶς ἐν τῇ κλίνῃ του, ἔσχε τὴν αὐτὴν τύχην· ὁ δὲ

μοναχός Δ' Ὀρζεμόν, συλληφθεὶς, ὠδηγήθη εἰς τὰς φυλακάς, ἔνθα μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε, μυριοτρόπως βασανισθεὶς ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν του. Ἦτο, ὡς ἐλέγετο, ὁ πλουσιώτερος κληρικὸς τοῦ βασιλείου· μετὰ τὸν θάνατον δ' αὐτοῦ, τῷ εὐρέθησαν ἐντὸς σωροῦ τινος ἀχύρων δεκαεξακίς χίλια δίσηλα, ἅτινα κατεσχέθησαν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῆς συνωμοσίας τοὺς ὁποίους ὁ Τανεγὺ ἤθελε νὰ συλλαβῇ ζῶντας ἦσαν ὁ Καπελοῦζος καὶ ὁ Βισκορνέ, ὅπως δὲ συλλαβῇ τὸν τελευταῖον τοῦτον, ὃν ἐνόμισεν ἤττον ἐπιφοβὸν τοῦ πρώτου, ἔστειλεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀγίου Γεωργίου ἐξ ἑνὸς ἀνδρα.

Δύο ἐξ αὐτῶν εἶχον τοποθετηθῆ εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσοδοῦ, ἕτεροι δύο εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Ὁσωρίου, καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἠτοιμάζοντο νὰ εἰσέλθωσιν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου, ὅτε ὁ Βισκορνέ, ἀφοῦ ἐκλείδωσε καλῶς τὴν Ἰακωβίαν ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ἐξήρχετο, ὅπως μεταβῇ εἰς τὸ ὀρισθὲν μέρος, ἔνθα ἀνέμενον αὐτὸν ὁ Καπελοῦζος ἐπὶ κεφαλῆς χιλιάδων συνωμοτῶν.

Εἰς τὴν θέαν τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς πλήθους ὁ Βισκορνέ ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος, ἐννοήσας ἀμέσως τὰ πάντα. Καίτοι δὲ ἠννόησε τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχεν, οὐχ ἤττον, φύσει γενναῖος ὢν, ἀνέσυρε τὸ ξιφὸς του καὶ ἐπετέθη κατ' αὐτῶν. Αἰφνης τὰ ξίφη διεσταυρώθησαν καὶ μάχη φοβερὰ συνήθη, καθ' ἣν ἐφρονεῦθη εἰς τῶν στρατιωτῶν.

Ὁ Βισκορνέ εἶχε τὰ νῶτα πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἠμόνετο γενναίως· ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ καταφέρῃ καὶ δεύτερον κτύπημα, ἀγυιόπαις τις δωδεκαετής περιπύου, λαβὼν λίθον τινὰ ὀγκώδη, ἔρριψεν αὐτὸν κατὰ τοῦ δυστυχχοῦ Βισκορνέ.

Ὁ λίθος ἐπληξεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον ἀνωθεν τοῦ δεξιῦ ὀφθαλμοῦ καὶ παράυτα τὸ αἷμα ἔρρευσε ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ὁ γενναῖος Βισκορνέ δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλ' ἔμεινε ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἀμυνόμενος πάντοτε, καίτοι ἠσθάνετο δριμυτάτους πόνους.

Ἡ θέα τοῦ αἵματος ἐξηρέθισεν ἔτι μᾶλλον τοὺς φονεῖς, οἵτινες, κρούαζοντες καὶ ἀλλαλάζοντες, ἐπετέθησαν ἀγρίως κατ' αὐτοῦ.

Ὁ Βισκορνέ ἠννόησε τότε τὸν κίνδυνον.

— Ἰακωβε!.. Βερνάρδε!.. ἐκραύγασεν ὁ δυστυχὴς μεθ' ὅλης τῆς ἰσχύος τῶν πνευμάτων του... Τρέξατε!.. βοήθειαν!.. Τρέξατε!..

Ἀλλ' ἡ φωνὴ του φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ... Ὁ δυστυχὴς εἶχε λησμονήσει ὅτι, ἐξερχόμενος, εἶχε λάβει μεθ' ἑαυτοῦ τὴν κλεῖδα τῆς θύρας, καὶ ὡς ἐκ τούτου οὐδεὶς τῶν ὑπηρετῶν του ἐδύνατο νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειάν του.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν κτύπημα ἰσχυρὸν διέρρηξε τὸν ἀριστερόν του βραχίονα.

Τότε, ἀπηυδηκῶς πλέον καὶ μὴ δυνά-

μενος νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα ὡς ἐκ τοῦ βέντου αἵματος, ὁ δυστυχὴς Βισκορνέ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους λιπόθυμος.

Τὸ πλῆθος ὤρμησε παράυτα κατ' αὐτοῦ ὅπως τὸν κατασπαράξῃ, ἀλλ' ἀνεχίτισαν αὐτὸ φωναὶ ἀλλεπάλληλοι καὶ ἄγρια, προσερχόμεναι ἀριστερόθεν πάντες ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδον δύο ἀνθρωπίνους κεφαλὰς, ζητούσας διάβασιν μεταξὺ τοῦ συμπυκνωθέντος καὶ κυμαινομένου ἐκείνου πλήθους, ὅπερ, συνωθούμενον, ἀπετέλεσε στενὴν δίοδον, ἐξ ἧς διήλθον δρομαίως δύο ἀνθρωποὶ. Ἦσαν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν, οἵτινες, ἐγερθέντες εἰς τὸν πρῶτον κρότον τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν, ἔλαβον τὰ ὄπλα των καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ ὀρισθὲν μέρος· ἀλλὰ, μόλις ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, ἐνόησαν παράυτα τὰ πάντα.

Ὁ Ζεβάν, γνωρίζων τὸν ὑπὲρ τῶν βουργοδιανῶν ἐνθουσιασμόν τοῦ Βισκορνέ καὶ φοβούμενος μὴ οἱ ἐχθροὶ του προσβάλωσι τὸ ξενοδοχεῖόν του καὶ ὡς ἐκ τούτου μὴ τρομάξῃ ἢ Ἰακωβίνα, ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν αὐτῆς, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ὀλιβιέρον.

— Σὺ δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε διὰ τὴν Ζολάνδην, τῷ ἔλεγε... Ὅα ἰδοῦν τὴν οἰκίαν περιτειχισμένην ὡς φρούριον... καὶ θὰ νομίσουν ὅτι δὲν κατοικεῖ μέσα κύναις... Ἐνῶ ἡ Ἰακωβίνα διατρέχει μὲγάλον κίνδυνον... Ἐλα νὰ τὴν σώσωμεν, ἀδελφέ μου... σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μου!.. Ἐλα!..

Ὁ Ὀλιβιέρος συγκατετέθη ν' ἀκολουθήσῃ τὸν φίλον του.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν φθασάντες εἰς τὴν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Βισκορνέ πλατεῖαν, δὲν ἀπατώμαι!.. ἰδοὺ τί γίνεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον!.. Τρέξε, Ὀλιβιέρε!.. πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν τὸν δυστυχῆ... .

Καὶ εἰς τὴν ιδέαν ὅτι σπύδει ὅπως σωθῇ τὸν σύζυγον τῆς ἐρωμένης του, ὁ ποιητὴς—ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν, πρὸς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος— ἐξέβαλε βαλὺν στεναγμόν.

Οὐχ ἤττον, ἀνασύρας τὸ ξιφὸς του, ἔτρεξεν εἰς βοήθειαν τοῦ Βισκορνέ καὶ ὤρμησε κατὰ τῶν στρατιωτῶν, φονεύσας ἕνα ἐξ αὐτῶν.

Οἱ ἀπομείναντες τέσσαρες στρατιῶται, ἰδόντες τὸν συνάδελφόν των πίπτοντα, ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ λυσσαλέοι, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος, ταχύτερος ἀστραπῆς, ἐθύθισε τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν καρδίαν ἐνός ἐξ αὐτῶν.

Εἰς τὴν αἰφνιδίαν ταύτην καὶ ἀπροδόκητον προσβολὴν οἱ τρεῖς στρατιῶται, ἀποθαρρυνθέντες, ὠπισθοχώρησαν ἔντρομοι, ἐνῶ τὸ πλῆθος ἐκπληκτῶν ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρείαν τῶν δύο νέων.

Ὁ Ζεβάν, ἐπωφεληθεὶς τῆς στιγμῆς ταύτης, ἔτρεξε πρὸς τὸν δυστυχῆ Βισκορνέ καὶ ἐστήριξεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Θάρρος! κύριε Βισκορνέ... εἰσέθεα ἡμεῖς ἐδῶ!.. Τί διάβολον!.. ἤλθομεν εἰς βοήθειαν σου!

— Τὸ κλειδί, τὸ κλειδί! ἐψιθύρισε ὁ δυστυχὴς ξενοδόχος, προσπαθῶν νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ θυλακίου του αὐτό.

— Καλὰ, ἐννοῶ!.. Στάσου ἡσυχος, μὴ κινεῖσαι, πρὸς Θεοῦ!

Καὶ, ἐξαγαγὼν ἐκ τῶν θυλακίων τοῦ Βισκορνέ τὴν πολυπόθητον κλεῖδα, ὁ Ζεβάν ἠνέφξε παράυτα τὴν θύραν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ τῶν ὑπηρετῶν του, μετέφερον αὐτὸν σχεδὸν ἀναίσθητον ἐπὶ τῆς κλίνης του.

Πάντα ταῦτα ἐξετελέσθησαν μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε τὸ πλῆθος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἐμποδίσῃ αὐτούς. Ἀλλως τε, νομίσαν τὸν Βισκορνέ νεκρόν, ἀπεσύρθη ὠρούμενον τοῦ ξενοδοχείου.

Μόλις ὁ Ζεβάν εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀμέσως ἠρώτησε διὰ τὴν Ἰακωβίαν.

— Εἶπε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, κύριε, ἀπῆντησεν εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βισκορνέ.

Ὁ Ζεβάν ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰακωβίνας.

— Ἰακωβίνα! Ἰακωβίνα! ἀνοιξε... εἰμ' ἐγώ... ὁ Ζεβάν!

— Σὺ; ἀνέκραξεν ἔσωθεν ἡ δυστυχὴς γυνὴ. Ἀχ! ἐσώθην!

— Ναὶ... ναὶ... ἐσώθης! Ἄλλ' ἀνοιξε γρήγορα, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἡ θύρα ἠνέφχθη. Ὁ Ζεβάν εἰσῆλθε καὶ ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν Ἰακωβίαν.

— Ἀχ! ἀγαπητὴ μου Ἰακωβίνα! Δόξα σοὶ ὁ Θεός! ἐσώθης!... διότι ἐφθασα ἐγκαιρῶς!

Καὶ ὁ δυστυχὴς ποιητὴς ἐμειδία ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Καὶ ὁ σύζυγός μου;... ἠρώτησε περιδεῆς ἡ Ἰακωβίνα.

Τὸ μέτωπον τοῦ Ζεβάν συναφρυώθη.

— Ὁ σύζυγός σου;... εἶπε. Ἄ! ναὶ... εἶνε ἀληθές... ὁ σύζυγός σου... τὸν ἐλησμόνησα... Ὁ σύζυγός σου εἶνε πληγωμένος... ἀλλὰ ζῆ... χάρις εἰς ἐμέ... .

Καὶ, λαβὼν ὕφος ἀπειλητικόν·

— Μ' ἐπῆρες ἴσως διὰ κτήνος, κυρία!... προσέθηκε.

— Ζεβάν!...

— Ναὶ! ἐπανάλαβεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕφους, παρουσιάσθη ὠραία εὐκαιρία διὰ νὰ μείνης χήρα... καὶ... .

Βήματά τινα, ἀντηγήσαντα ὀπισθὲν του, διέκοψαν αὐτόν.

Ἦτο ὁ Ὀλιβιέρος.

— Ἰδοὺ, κυρία, ἐπανάλαβεν ὁ ποιητὴς, καὶ ὁ δεύτερος σωτὴρ τοῦ συζύγου σας!... Εἰμφορεῖτε νὰ εὐχαριστήσητε καὶ αὐτὸν ἐξ ἡμῶν... .

— Τώρα, Ζεβάν, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ κυρία Ἰακωβίνα δὲν ἔχει πλέον νὰ φοβηθῇ τίποτε... .

— Ναὶ, σὲ ἐννοῶ... θέλεις νὰ πληροφορηθῆς τώρα καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου ὑπόθεσιν... .

— Ζεβάν! διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Καλὰ, καλὰ!... ἄς φύγωμεν!... .

— Κυρία Ἰακωβίνα, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος εὐγενῶς, εἰμφορῶ νὰ σας ζητήσω μίαν χάριν;

— Λέγετε ἐλευθέρως, κύριε . . . Δὲν εἶμπορῶ νὰ σας ἀρνηθῶ τίποτε . . .

— Ἄν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐσύστησεν εἰς τὸν σύζυγόν σας, ἔλθη καὶ ἐρωτήσῃ δι' ἐμέ, σας παρακαλῶ πολὺ νὰ τῷ εἴπητε νὰ περιμένῃ ἐδῶ, διότι θὰ ἐπιστρέψω.

— Ὁ, τι θέλετε, κύριε.

— Εὐχαριστῶ κυρία.

— Λοιπὸν αὖριον, φίλη μου, εἶπεν ὁ Ζεβὴν χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Ἰακωβίαν. Μὴ φοβεῖσαι τίποτε !.. Θὰ φροντίζω πάντοτε δι' ἐσέ . . . καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ αἰωνίως!

Διερχόμενοι δὲ ἐνώπιον τοῦ δωματίου τοῦ Βισκορνέ, οἱ δύο φίλοι ἤκουσαν αὐτόν, ὅστις ἀναλαβὼν τὰς αἰσθήσεις του, ἠρώτα τοὺς περὶ αὐτὸν θρηνοῦντας ὑπηρέτας του περὶ τῆς συζύγου του.

— Πρέπει νὰ παραδεχθῶ, ὑπεντοθούρουν ὁ Ζεβὴν, ὅτι εἶμαι πολὺ ἀνόητος !..

Ἔπεται συνέχεια.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Δυστυχῶς ὁμως ἐπέρχεται καὶ εἰς ἐμέ μία ἰδέα, εἶναι δ' ἀπίστευτον πόσαι ἰδέαι φύονται σήμερον· τὸ ἔχει ἡ ἡμέρα.

— Ὅποια ἰδέα, ἀδελφέ μου; ἠρώτησεν ὁ δούξ, ἀρχίσας ν' ἀνησυχῆ, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ πιστεύσῃ, ὅτι τὸσαῦτα εὐτυχία ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῆ ἀκωλύτως.

— Αἱ! ὁ ἡμέτερος ἐξάδελφος Γκιζης, ὁ πραγματικὸς ἢ αὐτοκαλούμενος γεννήτωρ τῆς ἐπινοήσεως, ὁ ἡμέτερος ἐξάδελφος Γκιζης, ἔβαλε κατὰ νοῦν, ὅτι δέον νὰ ἦναι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν.

— Τὴν διοίκησιν, Μεγαλειότατε;

— Ἄνευ ἀμφιβολίας καὶ μάλιστα ἄνευ ἐλαχίστης ἀμφιβολίας· ἴσως δὲν ἐπενόησε τὸ πρᾶγμα ἢ ὅπως ἐπωφεληθῆ αὐτοῦ. Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἰσχυρίζεσθε, ὅτι ὑμεῖς τὸ ἐπενόησατε, ἀλλὰ προσέξατε, Φραγκίσκε, ὅτι ὁ Γκιζης δὲν εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Sic vos non volis... γνωρίζετε τὸν Οὐίγγιλιον, nidificatis, aves.

— Ὡ! Μεγαλειότατε.

— Φραγκίσκε, στοιχηματίζω, ὅτι οὕτω σκέπτεται, διότι μὲ ἤξυρει τόσο ἀμέριμνον.

— Ναί, ἀλλὰ θέλει ἐνδώσει, ἅμα τῷ καταστήσῃτε γνωστὴν τὴν ὑμετέραν θέλησιν.

— Ἡ θέλει προσποιηθῆ ὅτι ἐνδίδει. Σας εἶπον δὲ νὰ προσέξῃτε, διότι ὁ ἐξάδελφός μου Γκιζης ἔχει μακρὰς τὰς χεῖρας ὅσον οὐδεὶς ἐν τῷ βασιλείῳ, οὔτε αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, ὥστε δύναται, τείνων αὐτάς, νὰ ἐγγίσῃ, διὰ τῆς μῆς τὴν Ἰσπανίαν καὶ διὰ τῆς ἐτέρας τὴν Ἀγγλίαν, τὸν δὸν Ζουὰν τῆς Αὐστρίας καὶ τὴν Ἐλισάβετ. Ὁ Βουρβόνος εἶχε τὸ ζῆφος ἥττον μακρὸν τῶν χειρῶν τοῦ ἐξαδελφου μου Γκιζης καὶ ὁμως ἐπήνεγκε πολλὰ κακὰ εἰς τὸν πρόγονον ἡμῶν Φραγκίσκον Α'.

— Ἄλλ' ἂν, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ἢ ὑμετέρα Μεγαλειότης θεωρῆ αὐτὸν τόσο ἐπικίνδυνον, τοῦτο εἶναι ἀποχρῶν λόγος,

ὅπως ἀναθέσῃ εἰς ἐμέ τὴν ἀρχηγίαν τῆς Ἑνώσεως, ἵνα τοιοῦτοτρόπως συνθλιψωμὲν αὐτὸν μεταξὺ τῆς ὑμετέρας καὶ τῆς ἐμῆς ἐξουσίας καὶ τὸν εἰσαγάγωμεν εἰς δίκην, ἅμα τῇ πρώτῃ προδοσίᾳ του.

Ὁ Σχικὸς ἠνέφξεν αὐθις τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

— Νὰ τὸν εἰσαγάγωμεν εἰς δίκην, Φραγκίσκε! τοῦτο ἠδύνατο νὰ πράττῃ ὁ Λουδοβίκος ΙΑ', ὅστις ἦτο πλούσιος καὶ ἰσχυρὸς, δυνάμενος νὰ δικάζῃ καὶ νὰ ἐγείρῃ ἀγγόνια· ἐγὼ ὁμως δὲν ἔχω ἀρκούντα χρήματα, ὅπως ἀγοράσω ὅσον μαῦρον βελούδον θὰ μοι ἦτο ἀναγκαῖον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει.

Προφέρων τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Ἑρρίκος, παρὰ τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ κράτος του, ἐξήφθη καὶ ἐξηκόντισε βλέμμα, τοῦ ὁποῖου ὁ δούξ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ τὴν λάμψιν.

Ὁ Σχικὸς ἔκλεισεν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς.

Βραχεῖα σιωπὴ ἐπεκράτησε, τὴν ὁποίαν πρῶτος ὁ βασιλεὺς διέλυσε.

— Πρέπει, λοιπὸν, νὰ οἰκονομήσωμεν τὰ πάντα, φίλτατέ μοι Φραγκίσκε, εἶπεν ὁχι ἐμφυλίου πολέμου, ὁχι ἐριδας μεταξὺ τῶν ὑπηκόων μου. Εἶμαι υἱὸς Ἑρρίκου τοῦ μαχητοῦ καὶ Αἰκατερίνης τῆς πανούργου, ἐκληρονόμησα δὲ μέρος τῆς πανουργίας τῆς ἀγαθῆς μητρός μου· θέλω μετακλέσει τὸν δούκα Γκιζην καὶ θὰ δώσω αὐτῷ τόσο ὠραίας ὑποσχέσεις, ὥστε θὰ συμβιβάσωμεν τὰ πράγματα φιλικῶς.

— Λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, μοὶ δίδετε τὴν ἀρχηγίαν;

— Τὸ πιστεύω.

— Ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναλάβω αὐτήν;

— Διακαῶς.

— Ἐπὶ τέλους, τὸ θέλετε;

— Λίαν εὐχαριστῶς· οὐχ ἥττον, δὲν πρέπει ν' ἀπαρέσῃ τοῦτο εἰς τὸν ἐξάδελφόν μου Γκιζην.

— Λοιπὸν, ἠσυχάσατε, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιού· ἐὰν μόνον τοῦτο τὸ κάλυμα ὑπάρχῃ, ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ συμβιβάσω τὸ πρᾶγμα μὲ τὸν δούκα.

— Καὶ πότε;

— Παρὰ χρῆμα.

— Θὰ μεταβῆτε, λοιπὸν, εἰς ἀνεύρεσίν του; θὰ τὸν ἐπισκεφθῆτε; Σκέφθητε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ τιμὴ εἶναι πολὺ μεγάλη.

— Ὅχι, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ μεταβῶ πρὸς ἀνεύρεσίν του.

— Πῶς τοῦτο;

— Μὲ προσμένει.

— Ποῦ;

— Εἰς τὰ δώματά μου.

— Εἰς τὰ δώματά σας; ἤκουσα ὁμως τὰς κραυγὰς τῶν χαιρετώντων τὴν ἐκ τοῦ Λούβρου ἐξοδόν του.

— Ναί· ἀλλ' ἀφοῦ ἐξῆλθε διὰ τῆς μεγάλης θύρας, θέλει εἰσελθεῖ διὰ τῆς κρυφίας. Ὁ βασιλεὺς εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τοῦ δούκου Γκιζης, ἀλλ' ἐγὼ δικαιούμαι νὰ δεχθῶ τὴν δευτέραν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ.

Ἄ! ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πόσον σ' εὐχαριστῶ, διότι τοιοῦτοτρόπως ὑποστηρίζεις τὰς ἡμετέρας προνομίας, τῶν

ὁποίων ἔχω ἐνίοτε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐπιλανθάνωμαι. Ὑπάγετε λοιπὸν, Φραγκίσκε, καὶ συνεννοήθητε μετ' αὐτοῦ.

Ὁ δούξ ἔλαβε τὴν δεξιάν τοῦ ἀδελφου του καὶ ἔκλινε νὰ τὴν ἀσπασθῆ.

— Τί κάμνετε, Φραγκίσκε; εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, ἐκεῖ εἶναι ἡ ἀληθὴς θέσις σας.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐνηγκαλίσθησαν πολλὰς, μετὰ δὲ τὸν τελευταῖον ἐναγκαλισμὸν, ὁ Φραγκίσκος ἐξῆλθε τοῦ γραφείου, διέτρεξε τοὺς διαδρόμους καὶ ἔσπευσε πρὸς τὰ δώματά του.

Ἐδεῖ ἡ καρδιά του νὰ ἦναι τεθωρακισμένη διὰ ζύλου δρυὸς καὶ χάλυβος, ὡς ἡ τοῦ πρώτου θαλασσοπόρου, ἵνα μὴ διαρραγῆ ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ὁ βασιλεὺς, ἅμα τῇ ἀναχωρήσει τοῦ ἀδελφου του, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας ἐξ ὀργῆς, σπεύσας δὲ πρὸς μυστικὸν διάδρομον, ἄγοντα εἰς τὸν θάλαμον τῆς Μαργαρίτας τῆς Ναβάρρας, μεταβεβλημένον εἰς κοιτῶνα τοῦ δούκου δ' Ἀνζιού, προσεκόλλησε τὸ οὖς ἐπὶ τινος εἴδους τυμπάνου, ὁπότεν εὐκόλως ἠδύνατο ν' ἀκροᾶται τῆς συνδιαλέξεως τῶν δούκων δ' Ἀνζιού καὶ Γκιζης, ὡς ὁ Διονύσιος ἀπὸ τῆς κρύπτῃς του ἤκουε τὰς ὁμιλίαις τῶν ὑπ' αὐτοῦ καθειργμένων.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Σχικὸς, ἀνοιξάς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνακαθίσας, πόσον εἶναι συγκινητικαὶ αἱ οἰκογενειακαὶ σκηναὶ! Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἤμην εἰς τὸν Ὀλυμπον, παριστάμενος εἰς τὴν συνάντησιν τοῦ Καστοροῦ καὶ Πολυδεύκου, μετὰ τὸν ἐξάμηνον χωρισμὸν των.

ΛΖ'

Πῶς ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ὠτακουστεῖν εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς τὸ ἀκούειν.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού εἶχεν εὖρει τὸν ζένον του δούκα Γκιζην ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς βασιλείσεως τῆς Ναβάρρας, ἐν ᾧ ἄλλοτε ὁ Βεαρνός καὶ ὁ δὲ Μοῦ, χαμηλοφώνως καὶ τὰ χεῖλη των ἀμοιβαίως εἰς τὸ οὖς τοῦ ἑτέρου προσαρμύζοντες, εἶχον σχεδιάσει τὰ τῆς δραπετεύσεώς των· ἐπραξάν δ' οὕτω, διότι ὁ συνετὸς Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐγένωσκεν, ὅτι ὀλίγιστα δωμάτια τοῦ Λούβρου δὲν ἦσαν κατεσκευασμένα κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούωνται παρὰ τῶν ὠτακουστῶν καὶ αἱ χαμηλοφώνως προφερόμεναι λέξεις. Οὐδ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιού, ἠγγύει τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, πλὴν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τῆς φαινομένης καλοκάγαθίας τοῦ ἀδελφου του, τὴν ἐλησμόνησεν ἢ δὲν παρέσχεν αὐτῇ σημασίαν.

Ἔπεται συνέχεια.

Δμλ.

Εἰς τὸ
ΕΠΟΜΕΝΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΑΡΧΕΤΑΙ

Ἡ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ
Δραματικώτατον ἔργον
ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΤΛΙΕ